

Berend Nóra végképp eltörölné Szent Istvánt

2024 október 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

A baloldali történész azt a történelemfelfogást támadja, amely er?síti a magyarság hazafias és keresztény elkötelezettségét.

Ha igaz, amit a Wikipédia állít, mármint hogy a Nagy-Britanniában él? Berend Nóra történész, a Cambridge-i Egyetem tanára komoly szakmai tekintélyre tett szert a középkorkutatásban, akkor kijelenthetjük, hogy ebből a tekintélyből nem sok marad a balliberális nézetektől mentes hazai középkorkutatók körében.

Láthattuk, hogy a pártállami idők marxista történészeinek történelemtorzító tevékenysége miként szolgálta ki egykor a kommunista hatalom ideológiai igényeit. Azt hittük, ennek már vége, de sajnos a maradandó hatásokat ma is érezzük.

Nem tudjuk, hogy kiadják-e magyarul Berend Nóra művét, a *Stephen I, the First Christian King of Hungary – From Medieval Myth to Modern Legend* (I. István, Magyarország első keresztény királya – A középkori mítosztól a modern legendáig) című kötetét, amely idén jelent meg az Oxford University Press gondozásában. Amit az eddigi információk alapján tudunk: a témával kapcsolatban Berend Nóra se tud mindent. Ezt korábban maga is beismerte, de ennél fontosabb kérdés az, hogy miért érzi szükségét a Szent Istvánnal kapcsolatos történelmi képünk lerombolásának. Mert végső soron erre törekszik, s nem csak ezzel a könyvével.

A kötetből visszaköszönnek régebbi „felfedezései”, nevezetesen, hogy a magyar állam megalapításához István királynak kevesebb köze volt, mint az a köztudatban elterjedt, a Szent Jobb nem az ő testéből származó ereklye, az Intelmeket, a törvényeit nem ő írta, és így tovább. Szent István létezését szerencsére még nem vonja kétségbe, de lehet, hogy ez nála csak idő kérdése.

Nekünk nagyon megfelelnek, más kiváló történészek mellett, Györffy György kutatási eredményei és megállapításai (István király és műve – Gondolat, 1977). Az államalapításnak szerinte is voltak előzményei, s az is tisztában volt azzal, hogy az akkori állam egy kora feudális királyság volt, de sajátosan magyar és európai. A korszakból kevés írott forrás maradt fenn, viszont ilyenek tanúskodnak a vármegyarendszer kialakításáról, valamint a magyarországi egyházszerkezet felépítéséről. Ezek egyértelműen Szent István művének kiemelkedő elemei.

Amikor egy magyar történész a tudását arra használja, hogy a szakterület nagyjai által alaposan kikutatott és elfogadott adatokat és tényeket, illetve megalapozott következtetéseket megkérdőjelezzen, akkor a pályatársakban felvetődik a kérdés: vajon miért teszi?

Talán eddig ismeretlen információkra bukkant? Netán csak a szellemi kártételben érdekelt, miként egykor a marxista történészek?

Óhatatlanul eszünkbe jut egy hírhedt kommunista történész, Andics Erzsébet, aki a Rákosi-, majd a Kádár-korszakban hatalmas energiát fektetett a magyar arisztokrácia és a nemesség lejáratásába. Műve, *A nagybirtokos arisztokrácia ellenforradalmi szerepe 1848-49-ben* című háromkötetes dokumentumgyűjteménye 1952 és 1981 között jelent meg, s a kötetet a fűszöveg a magyar forradalom és szabadságharc egyik legnagyobb forráspublikációjának nevezte. Valóban az volt, csak hogy ne feledjük,

a második világháború után az értelmiség tekintélyes részét adó arisztokraták és nemesek nagyon útjában álltak a kommunista hatalomnak. Megbélyegzésükhöz egyes marxista történészek is segédkezet nyújtottak.

Nem vitás, a szabadságharc idején a nemesség soraiban is szép számmal akadtak hazaárulók, idegen érdekeket kiszolgáló személyek, azonban a szabadságharc, illetve az azt megelőző reformmozgalmak meghatározó alakjai főként a nemesség és a köznemesség soraiból kerültek ki. Melléjük sorakoztak fel a nemzeti érzelmű polgárok, parasztok, kézművesek, egyházi emberek.

Andics Erzsébet művében szerepel az alábbi kitétel:

el segíti a Habsburg elnyomást „a »történelmi« családok tagjainak hosszú sora. Egyes arisztokraták hazafias helyállása [...] nem változtat azon a megdöbbentő tényen, hogy a magyar arisztokrácia zöme 1848-49-ben a magyar szabadság halálos ellenségeinek a táborában volt.

Bona Gábor történész, a szabadságharc tisztjeiről, főtisztjeiről és tábornokairól szóló kötetében adatokkal cáfolta az efféle hazugságokat. Többek között ezt írta:

Míg például a nemes születések aránya a felső vezetésben, a tábornokok és a törzstisztek között meghaladta a 77 százalékot, addig ez az arány a századosi karban 66, a hadnagyok és főhadnagyok között pedig kb. 50 százalék körül mozgott. [...] A nemesi születésű honvédtisztek valamennyi honvédtiszti csoportjánál a magyar

köznemesség volt a meghatározó. Másképpen fogalmazva: a tábournoki és törzstiszti kar tagjainak többsége, a századosok mintegy 50 százaléka, a hadnagyok és f?hadnagyok esetében pedig a relatív többség egyaránt a magyar köznemességb?l származott.

Berend Nóra sem úszhatja meg a szakmai kritikát. Másrészt napnál világosabb, hogy könyvével és egyes megnyilvánulásaival azt a történelemfelfogást támadja, amely er?síti a magyarság hazafias és keresztény elkötelezettségét. ? tudja, miért. Beállt abba a sorba, ahova Andics Erzsébet és néhány hasonsz?r? szakmabeli tartozott és tartozik, de tudnia kell, hogy a „régii szép id?k” nem fognak visszatérni.

Bánó Attila

A szerz? író, újságíró

www.magyarnemzet.hu

Ajánló